

Consecințele unui seceriș „rău”

Era pe vremea secerișului. Mâna bună a Celui care lasă soarele Său să răsară peste cei răi și peste cei buni și care dă ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti, dăduse o creștere îmbelșugată, „o măsură bună, îndesată și clătinată și vărsându-se pe deasupra” [Luca 6.38].

„Aceasta este, într-adevăr, cea mai bună recoltă de care pot să-mi amintesc”, a spus bătrânul Daniel stăpânului său, tânărului moșier englez. „De la Domnul a fost aceasta; este minunat în ochii noștri. Binecuvântat fie Numele Său pentru aceasta!”

„Ce expresii evlavioase aveți mereu în gură, Daniel!” i-a întors-o moșierul. „Nu văd nimic minunat în aceasta. Eu am pus să se așeze bobul în pământ, după ce întâi am pus să se prelucreze terenul. Eu am purtat de grijă pentru creștere și am pus la socoteală toate posibilitățile. Ce s-ar fi ales de recoltă, dacă n-aș fi semănat sămânța?”

„Dar cine v-a dat sămânța? Cine v-a dăruit solul? Cine dă lumina soarelui, roua și ploaia?” a întrebat Daniel pe un ton respectuos. El îl cunoscuse pe stăpânul său din cea mai fragedă tinerețe și discuta cu el toate lucrurile cu inima deschisă, dar niciodată nu-și pierdea poziția din vedere. „Noi credem câteodată că putem totul. Dar ce s-ar alege de tot ce putem noi, dacă Dumnezeu nu ne-ar dăruia darurile și binecuvântările Sale? Dacă s-ar stârni o furtună sau ar izbucni un incendiu, atunci o recoltă întregă ar putea să fie distrusă într-un timp scurt.”

„Furtună! Incendiu!?” a strigat tânărul moșier aproape supărat. Dar de ce să pun la socoteală și asemenea posibilități? Lăsați profețiile dumneavoastră sumbre! Recolta este pregătită și cu aceasta basta! Nu mai trebuie decât să găsim muncitori și să adunăm în hambare belșugul de cereale.”

La început n-a fost ușor de găsit muncitori. În ultima vreme, mulți oameni tineri se mutaseră în oraș, ca să lucreze în fabrici sau în mine, unde câștigau în general mai mult, dar pentru aceasta își pierdeau adesea destul de repede sănătatea și felul bun de a gândi. Astfel apăsa pe bărbații mai bătrâni, pe femei și pe fete, mai multă muncă pe câmp și în casă, decât puteau face. Recolta „era pregătită”, cum spusese vanitos tânărul nobil. Dar unde erau mâinile care strângeau binecuvântarea?

„Dacă aceasta mai continuă câteva zile, sunt ruinat”, declara tânărul moșier câteva zile mai târziu tinerei sale soții. „Atât de mult pământ arabil, dar numai așa de puțină forță de muncă! Îți vine să disperii.”

Mary n-a răspuns niciun cuvânt. Ea știa din experiență că orice răspuns, oricum ar suna, n-ar face în clipa de față decât să mărească supărarea soțului ei; și oricât de mult dorea inima ei să-l consoleze pe soțul iubit, ea tăcu.

„De ce nu spui nimic? Nu are un soț dreptul să aștepte de la soția sa interes pentru afacerile sale?” a întrebat moșierul.

Atunci, tânăra soție a spus încet:

„John, firește că iau parte la grijile tale despre cum vei strânge recolta, pe când este așa de puțină forță de muncă de găsit. Dar tocmai mă gândeam că n-a fost momentul potrivit pentru vorbit. De aceea m-am rugat pentru tine și am tăcut.”

„Aceasta din urmă a fost înțeleaptă, soțioară”, a spus John înduioșat. Dar de la prima nu aștept prea mult. Ce va ieși din aceasta, dacă vom împreuna mâinile, în loc să le mișcăm?”

„Iartă-mă, John, dacă pun contra-întrebarea: Ce va ieși din aceasta, dacă Dumnezeu nu binecuvântează munca mâinilor noastre? Noi suntem în mâna Sa cu tot ce avem. Să-L rugăm să ne dea muncitori și să recunoaștem că fără ajutorul Său nu ne vom putea descurca.”

John a ridicat din umeri nerăbdător. Fără să mai spună vreun cuvânt, a ieșit, a poruncit să i se înșeuze calul și a plecat călare. A mers în trap încet de-a lungul câmpurilor. Grâul auriu se legăna ușor în vânt. În apropierea lui Daniel și-a oprit calul.

„Am semănat sămânța mărunță și ploaia a umezit-o...” a murmurat el, vorbind pe jumătate pentru sine.

„Dar Dumnezeu a dat creșterea. Astfel sunteți pe drumul cel bun, stimat domn”, a încheiat Daniel cuvintele stăpânului său. Și slujitorul stătea în admirație evlavioasă în fața splendorii. De data aceasta n-a ieșit niciun cuvânt rău sau nervos de pe buzele tânărului bărbat. Recolta, care „era pregătită”, și pe care el se vedea incapabil s-o înmagazineze, a vorbit conștiinței sale și cu sentimentul neputinței sale a tăcut liniștit.

John fusese crescut de părinți credincioși. Soția sa, la fel, se întorsese la Dumnezeu după ce s-a căsătorit. Dar el personal iubea prea mult lumea și tot „ce era în lume”, ca să poată să-I ofere lui Hristos un loc în inima sa. Ce-i drept, credea în existența lui Dumnezeu și în ce este scris de El în Biblie. Felul său lăudăros de a vorbi era, în fond, o dovadă că încrederea în propria sa putere nu era prea mare. –

„Am primit oameni din satul de dincolo, stimat domn, atât pentru secerătoare, cât și pentru încărcat și pentru înmagazinare. Și dacă Dumnezeu ne păzește de accident, toată recolta va sta în siguranță în hambare într-o săptămână”, a raportat Daniel bucuros stăpânului său în ziua următoare.

„Sunteți un om și jumătate, Daniel. Pe drept v-am prețuit foarte mult întotdeauna!” a exclamat moșierul cu bucurie vizibilă.

„Nu merit nicio laudă”, s-a apărat Daniel. „Eu văd în aceasta numai o dovadă de purtare de grijă și de bunătate a lui Dumnezeu. El mi-a călăuzit pașii în acel sat, unde am găsit bărbații.”

„Ei bine, cum vreți”, a spus nobilul, ridicând din umeri.

Două zile mai târziu, munca era în plină desfășurare. Secerătoarea lăsa să i se audă veselul clic-clac și în tonul ei se amestecau glasurile voioase ale lucrătorilor. Moșierul se plimba cu capul ridicat pe ogoare. Și inima lui Daniel, credinciosul său slujitor, era plină de bucurie, căci inima aceasta bătea cald pentru tânărul său stăpân și dacă acestuia îi mergea bine, el se bucura sincer.

Dar, vai! Deja în a doua zi, Daniel privea cu întristare la lucrătorii străini; fiecare dintre ei purta cu el câte o sticlă mare, pe care, în timpul lucrului, o duceau iar și iar la gură. În aceeași noapte, cerul, de jur-împrejur, până departe, a devenit roșu de la lumina focului. Două hambare mari, umplute până la acoperiș cu snopi de grâu, au devenit pradă flăcărilor. Un lucrător, într-o stare de semi-beție, a aruncat neatent un chibrit mocnind, în grâu, înainte să se culce ca să doarmă între snopi.

Pe la miezul nopții, John și soția sa au fost treziți. O mare amărăciune s-a iscat în inima bărbatului când a văzut cum cerealele aurii, prea coapte, recoltate de șaiszeci de mâini în ziua anterioară, au fost mistuite de flăcări într-o oră, cu tot cu hambare și mașina agricolă, ambele reprezentând o valoare considerabilă. Pentru soția sa a fost din nou o clipă care îi porunca să păstreze tăcerea. Cu

atât mai mult vorbea cu Dumnezeu ei. Soțul ei alerga în jur într-o semi-disperare, să-și ușureze în toate felurile mânia și dezamăgirea. El estimase deja câștigul la mai multe mii, iar acum, în câteva ore, prin neatentația unui om, totul căzuse pradă flăcărilor.

În seara următoare, John s-a dus la soția sa și a spus:

„Mary, de ce a făcut Dumnezeu aceasta?”

„Dumnezeu doar a îngăduit-o, John”, a răspuns Mary. El te caută și în felul acesta a vrut să te tragă la Sine. Odată ce vei căuta Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa, vei avea în Hristos o bogăție mult mai mare decât ai putea pierde vreodată în posesiunea pământească.”

„Dar cum pot să-mi pun încrederea într-un Dumnezeu, care îmi ia cea mai frumoasă posesiune?”

„Trebuie să ți-o ia, John, pentru că lucrurile pământești ocupau în inima ta locul care I se cuvine numai lui Dumnezeu”, a fost răspunsul ei prietenos.

„Mi-a distrus cea mai bună parte a recoltei, El...”.

„Nu, John, unul dintre lucrătorii străini, beți, a făcut aceasta. Dumnezeu doar a îngăduit-o și n-a intervenit ca să preîntâmpine nenorocirea, pentru că, probabil, numai vederea propriei tale neputințe te putea convinge de măreția lui Dumnezeu și de puterea Sa unică, nelimitată.”

Era o asemenea raritate că soția lui John ținea o cuvântare așa de lungă, încât soțul ei o privea cu totală uimire și nu putea să se sustragă impresiei cuvintelor ei. În afară de aceasta, el trebuia să admire liniștea cu care ea se supunea acestei nenorociri, care o privea și pe ea la fel de mult ca pe el, fără să se plângă cu niciun cuvânt. Involuntar, în sufletul său amărât și neliniștit s-a trezit o dorință, ca o asemenea pace și o asemenea convingere dătătoare de putere să fie și ale sale. Însă calea pe care ar fi trebuit s-o apuce de aici nu era pe gustul său. Firii sale mândre, orgolioase, nu-i plăcea să se predea harului lui Dumnezeu, ca păcătos, ca unul care este incapabil de orice lucru bun.

„Nu sunt eu omul acela” a spus el, îndreptându-se mai tare, „să-mi supun voința, conștiința și întreaga mea persoană unei alte puteri supreme. Nu vreau să fiu dependent nici de Dumnezeu, nici de oameni.”

„Crezi cumva că poți să faci ceva, dacă Dumnezeu nu te-a împuternicit pentru aceasta, dacă El nu te-ar menține în viață?”, a intervenit doamna Mary prietenoasă. „Fără să știi, acum nu ești decât sclavul propriei tale voințe. Predă-te lui Dumnezeu de bunăvoie, așa cum ești, mărturisește-ți vina și primește de la El iertarea și curățirea, apoi vei obține libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi.”

Au mai trecut multe zile înainte ca John să se întoarcă la Dumnezeu ca păcătos care se căiește. El a pus la grea încercare lunga răbdare a lui Dumnezeu și a trebuit să se căiască de lucrul acesta toată viața sa de mai târziu. Dar, slavă Domnului! Câtă vreme mai este timpul harului, Dumnezeu nu respinge niciun păcătos, care, chiar dacă după o lungă împotrivire, vine la El cu încredere în jertfa de ispășire a lui Hristos.

Au trecut mai bine de douăzeci de ani de când John a devenit proprietate a Domnului. O cunoștință credincioasă a povestitorului a vizitat de curând familia moșierului și a găsit o casă fericită, cu adevărat creștină, părinți care mergeau în fruntea celor patru copii ai lor, trei fii și o fiică, în frica de Domnul.

Samenkörner (Neue Folge 20) 1926

„Harul și bunătatea ne-au urmat din ziua în care ne-am dedicat împreună viața Domnului Isus”, a mărturisit doamna Mary. „Copiii noștri umblă în teama de Domnul și câmpurile noastre poartă rod bogat. A Lui să fie onoarea!”

Titlul original: „Die Folgen ‚schlechten‘ Ernte”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*